

Ημερολόγιο Στρώματος.κομ

ποιήματα.

Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος

ημερολόγιο στρώματος.κομ

Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος

Τίτλος του Πρωτοτύπου: “ ημερολόγιο στρώματος.κομ”

Συγγραφέας: **Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος**

Ο πίνακας του εξώφυλλου είναι της εικαστικού **Αντιγόνης Μιχαλακοπούλου**.

ISBN: 978-960-93-4123-3

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνος σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#)

Σειρά: εν καινώ, Αριθμός σειράς: 7

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 21 Μαΐου 2012

Μέγεθος Αρχείου: 839 Kb

Σελίδες: 52

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria, 14

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του μεταφραστή ή του εκδότη

Βιογραφικό.

Ο Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος γεννήθηκε το 1979 στην Καλαμάτα, όπου κατοικεί και εργάζεται μέχρι σήμερα. Από το 1997 γράφει στίχους και τραγούδια παράλληλα με τις μουσικές του σπουδές στην κιθάρα. Έχει μελοποιήσει ποιήματα των Καβάφη, Καρυωτάκη και του πλοίαρχου Α. Μοντεσάντου. Η παρούσα ποιητική συλλογή είναι η πρώτη εκδοτική του απόπειρα.

Διατηρεί το ιστολόγιο: <http://alafroiskiwtos.blogspot.com/>

Αντί προλόγου.

Πόσες φορές μές στην δουλειά μου μ' ἔρχεται μιὰ ωραία ιδέα, μιὰ σπάνια εἰκόνα, σὰν ἑτοιμοκαμωμένοι αἰφνίδιοι στίχοι, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τὰ παραμελῶ, διότι ἡ ὑπηρεσία δὲν ἀναβάλλεται. Ἐπειτα σὰν γυρίσω σπίτι μού, σὰν συνέλθω κομμάτι, γυρεύω νὰ τ' ἀνακαλέσω ἀλλὰ πάνε πιά. Καὶ δικαίως. Μοιάζει σὰν ἡ Τέχνη νὰ μὲ λέγει "Δὲν εἶμαι μιὰ δούλα ἐγώ· γιὰ νὰ μὲ διώχνεις σὰν ἔρχομαι, καὶ νὰ ἔρχομαι σὰν θές. Εἶμαι ἡ μεγαλύτερη Κερά τοῦ κόσμου. Καὶ ἂν μὲ ἀρνήθηκες -προδότῃ καὶ ταπεινέ- γιὰ τὸ ἔλεεινά σου καλὸ σπίτι, γιὰ τὰ ἔλεεινά σου καλὰ ρούχα, γιὰ τὴν ἔλεεινὴ καλὴ κοινωνικὴ σου θέση, ἀρκέσου μ' αὐτὰ λοιπόν, (ἀλλὰ ποὺ μπορεῖς ν' ἀρκεσθεῖς) καὶ μὲ τὲς λίγες στιγμὲς ποὺ ὅταν ἔρχομαι συμπίπτει νὰ εἶσαι ἕτοιμος νὰ μὲ δεχθεῖς, βγαλμένος στὴν πόρτα νὰ μὲ περιμένεις, ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶσαι κάθε μέρα.

Κ. Π. Καβάφης

Περιεχόμενα

- περιληπτικά-
- διευκρίνιση-
- translation (μέχρις εκεί)-
- Το χέρι-
- Τα λάμδα του έρωτα-
- συνάντηση-
- σιωπή-
- μέτωπο-
- άλλοθι-
- η λέξη-
- ανάκτηση-
- κορώνα γράμματα-
- καρτέρι-
- απέναντι-
- ανήμερα-
- των αισθήσεων-
- εφήμερα-
- ημερολόγιο νυκτός-
- νυχθημερόν-
- γεύση λειψή-
- η κλωστή-
- αιφνιδιασμός-
- ιδιοτέλεια-
- πελάτης-
- κατακόρυφο-

- ασκήσεις ιχνογραφίας-
- αναβολή-
- αδιάφορο-
- η γιορτή-
- θαμώνες-
- ο Τζο το βαγόκι-
- tea time (η απάντηση)-
- στην αρχή-
- ντουμπλ φας-
- με ανιδιοτέλεια-
- Σεπτέμβρης-
- τετρασέλιδο-
- Γυναίκα (νύχτα)-
- ανάστροφο-
- πείνα-

-περιληπτικά-

στην αρχή ήταν δύσκολο
τα σύμφωνα στον πυθμένα τροφή για τα σφουγγάρια
τα φωνήεντα στα φτερά των γλάρων
πώς να τραγουδήσει κανείς κάτω απ' την επιφάνεια της
θάλασσας;
όσο και να στύψεις το μαξιλάρι ούτε μια σταγόνα όνειρο
δε βγαίνει
μα και τα σεντόνια δε μυρίζουν λόγια
είναι κάτι που παίρνει κάθε τι νυχτερινό μαζί του
κι είναι η νύχτα που πήρε πολλούς στο λαιμό της

στη συνέχεια
δεν έγινε εύκολο βέβαια
μπορούσε ωστόσο να φτιάξει κανείς σκοτάδι και χωρίς να χρειάζεται
να κρατά την αναπνοή του
κρυμμένος απ' τις ώρες κοινής ησυχίας
να κάνει ένα αλφάβητο απ' την αρχή

στο τέλος θα 'ναι ακόμα πιο δύσκολο
να βγει νόημα
μα θα 'χει γίνει μια κάποια αρχή στο να μην ενοχλείς κανέναν

-διευκρίνιση-

Ο δρόμος μου είναι κάτω απ' το χαρτί
Μουσκεμένοι λαγόνες
Οι πρόποδες του ονείρου ακατοίκητοι μύθοι
Στο βάθος πατημένα σταφύλια σηματοδοτούν το μετά του
κόσμου
Ο δρόμος μου είναι κάτω απ' το χαρτί
Χαρτογραφημένος σε δέρματα αμμουδερά
αποτυπώματα άνυδρων χαδιών που ρουφάνε το
πρώτο εύκαιρο κύμα
Στο πάντα του κόσμου διψασμένα και με την περισπωμένη
γυναικεία πατούσα
να κρέμεται σαν αντίλαλος ηδονικού αναστεναγμού
Ο δρόμος μου είναι κάτω απ' το χαρτί
κι επάνω σ' αυτό
καθρεφτίζεται ο δούλος του κόσμου πιστός στις ελπίδες
σας

-translation (μέχρις εκεί)-

Πονάω μεταφράσεις
δε μου φτάνουν σημειογραφίες και γλώσσες
Ρίχνω χάρτινες εσπέρες στα σκυλιά
όσο που να τις καταπιούν και γίνουν νύχτες
γρούζουν το πόνημα που ζήτησα
Μα μέχρις εκεί

Ξεβγάζω τα δόντια μου
εμπορεύομαι τις οδύνες που φυτρώνουν στη θέση τους
βαθύχρωμοι βλαστοί φθινοπώρου
ένα δάσος από οξιές που με στριμώχνει στο δωμάτιο
Δε θα πάρει κανείς
Σμάλτινα φαντάσματα δαγκώνουν το πόνημα
που κρατώ στην παλάμη
Μα μέχρις εκεί

Πώς λέγεται η ζωή με τα μάτια
Πλησίασε να σου δω ένα μυστικό
να σου ακούσω τα κλειδιά του επόμενου πόνου
Στο πρώτο πρόσωπο κομπιάζω
πάρε το εγώ να λυθώ στην απορία σου
μα μέχρις εκεί

πιο κάτω μυρίζει μπαρούτι στα θεμέλια του κόσμου
εξάλλου δεν ήταν όμορφα
μέχρις εκεί;

-Το χέρι-

Απέναντι από το κρεβάτι μου
ο Λευκάτας,
η μετέωρη σκέψη μου άσπρος κάτασπρος βράχος
στη θάλασσα που πλημμυρίζει το δωμάτιο
και βασανίζεται από τα διαδοχικά
κύματα των φουρτουνιασμένων ωρών
Κι ακούγονται φθόγγοι
ελληνικοί
καθώς αφρίζει το πέλαγο.

Τις αυγές
η Σαπφώ βάφει το Ιόνιο με το αίμα της
για να ξημερωθώ
πεσμένος μπρούμυτα στο παγωμένο πάτωμα

και το απλωμένο χέρι μου σαν σε προσπάθεια
να προλάβει να κλείσει στη χούφτα του
την άμμο απ' την κλεψύδρα όλων των αιώνων
έχει
τα σημάδια που του άφησε αυτό που δεν πρόφτασε να κρατήσει

-Τα λάμδα του έρωτα-

στης γλώσσας μου την άκρη χορεύει το λάμδα το δικό σου
και στα ποτάμια της δικής σου
πνίγεται της λύσσας μου το λάμδα

Ξεκίνησε ανηφόρα
ο ένας απ' την Ανατολή κι ο άλλος απ' τη Δύση
Τιμωρημένοι σε φιλιού θηλιά
με τα λάμδα να σχηματίζουν κρατήρα δεκτικό
Στη λάβα του
ένα-ένα τα υπόλοιπα σύμφωνα εξαυλώνονται
πριν καλά-καλά
ακουμπήσουν στο βυθό της φωτιάς
Το γάμα και το ρο ατμός από λόγια άγραφα
Το χι φτερουγίζει στα χείλη σου
Στο κάπα κρατιόμαστε Το τελευταίο το κάπα πριν απ' το κραχ των
αναπνοών μας

Μην κλαις καθόλου
ένα ανάσκελο λάμδα μου φώναξε "έλα" και αλήθεια το θέλω
πολύ

-συνάντηση-

Κοίτα πώς θα γίνει
θα περάσεις σκυφτός το κατώφλι
δε χωράνε όλοι οι περαστικοί και το να μετρηθεί κανείς
θα 'παιρνε χρόνο
Να υπολογίζεις ένα μπόι φόβο πιο πάνω από παιδί
Μια μυρωδιά νοτισμένου ξύλου τρίζουν τα κόκαλά μου
θα ακούσω
θα περπατάς με προφύλαξη μην ξεκαρφώσω το βλέμμα μου
και βρεθεί το στερέωμα στα πόδια μου
θα ψηλαφήσεις τους τοίχους για φως
είναι κομμένο το ρεύμα στα μέτρα αυτής της συνάντησης
Πλησίασε
θα μπορείς ακόμα και ν' ακουμπήσεις στο ρυτιδιασμένο τζάμι το
πρόσωπό σου
και τότε ίσως μάθεις να κοιτάς προς τα μέσα
ενώ είσαι μέσα

-σιωπή-

Λογάριαζα απόψε
να πω μια απ' τις ιστορίες μου
Εκείνες που σπιθίζουν τα δόντια της σμέρνας
στους βράχους
Δεν έτυχε να δείτε ποτέ κάτι τέτοιο;

Κάθε βράδυ μαζεύω τις σπίθες στη χούφτα μου
Το σύμπαν ολόκληρο φλέγεται στις γραμμές της παλάμης μου
Χαμογελώ εγκαύματα
Χορταίνω με καπνό
Δαγκώνω τα μαξιλάρια στον ύπνο μου
Σκορπάω κουρέλια στον ουράνιο θόλο τ' Αυγούστου
και δεν έχω να πω τίποτε

-μέτωπο-

με το φως του Ιουνίου στα δάχτυλα
-δέκα άκαπνες κάφτρες-
κεντώ τον ουράνιο θόλο με τα αποτυπώματα της ενοχής μου
Αφήνω τα ίχνη μου ομολογώντας την πιο αθώα ιδιοτέλεια
πάνω στο φόρεμα της νύχτας
Όταν αυτή το προβάρει
γλιστρώντας
στις νάρκες της όρασής μου
στα καλοστημένα ύποπτα βλέμματα που καταπίνει της
πόλης ο θόρυβος
δέκα διάφανες κλειδαρότρυπες εμφανίζονται πάνω
στο ύφασμα
που αφήνουν κομμάτια της σάρκας μου να διαβούν
στην πρόσκαιρη αθανασία

Ανυποψίαστος
για τον στρατιώτη που στο μέτωπό μου
μετράει τον πυρετό με τις πατούσες του
βαδίζει σε μονοπάτια ιδρώτα αντιληπτά μόνο με γεύσης
αισθητήρια
κολυμπά στις φουρτουνιασμένες ρυτίδες
της απορίας
της άρνησης της σιωπηρής
του θυμού

κρατώ στα χέρια μου ένα κουρελιασμένο ημερολόγιο
πολέμου
που μιλά για κάτι γνώριμες στιγμές αθανασίας
μα φλέγεται πριν καλά-καλά το διαβάσω

-άλλοθι-

Άφησε το αποτύπωμά του
στη νύχτα
μαζί με τα απαραίτητα δικαιολογητικά
Πολίτης του σκότους πια
κάπνισε το τσιγάρο του
στο μπαλκόνι της
φεγγαράδας

νύσταξε

η νύχτα άφησε το αποτύπωμά της
επάνω του
Όταν ξημερώσει
θα είναι η μοναδική
κατηγορούμενη
για το διαπραχθέν έγκλημα

μα θα είναι ήδη μακριά
και με ατράνταχτο άλλοθι
πως το ίδιο αποτύπωμα
έχουν
τόσες και τόσες νύχτες.

-η λέξη-

έμαθα μια λέξη
δεν την άκουσα από πουθενά
σταμάτησα να ακούω
μπορεί να την είχα διαβάσει κάπου πίσω απ' τα σκίνα που έκανε την
ανάγκη της και δεν
πλησίασα
ίσως πάλι και να την ήπια καθώς έπαιρνε το μπάνιο της
στον πάτο του ποτηριού
είχα ακουμπήσει στο γοφό της το θαυμασμό μου κι αυτή με
πέταξε απ' το μηχανάκι
έμαθα μια λέξη
θα 'ταν αυτή που πηγαίναμε μαζί στο σχολείο και
ζήλευα την κακή της διαγωγή
Σιχαμένοι φρουροί των γραμμάτων
εσείς ξέρετε
δεν είν' έτσι;
Δοκιμάζω τα άλφα και τα ωμέγα της απόγνωσής μου
τα βήτα και τα ύψιλον της βιασύνης μου
μπροστά στο σκονισμένο αλφαβητάρι
Τι ηλίθιος
Έμαθα μια λέξη που μου γαργαλάει τον ουρανίσκο κι ούτε που
πρόκειται να καβαλήσει το βρωμερό μου χνώτο αν δε
βεβαιωθεί πως θα τη μάθουν
κι άλλοι

-ανάκτηση-

Ανασαίνει στο μαξιλάρι μου
Βροχές μου ψιθυρίζει όταν κοιμάμαι
Γεωργών προσευχές ανεβαίνουν ως το τσαμπί που κρέμεται
στ' αφτί του Διόνυσου
Μπαίνει απ τις γρίλιες
τεμαχισμένο σε αχτίδες φωτός που στεφανώνουν τα γυμνά
πόδια του πρωινού
Στις αλάνες μυρίζει αίμα Σεπτεμβριάτικο
υγρά ποδοβολητά πάνε κι έρχονται
Τα ξερόφυλλα σκεπάζουν τα όνειρά μας να μη φοβηθούν στη
βροχή

Πόσο μακριά είναι το φθινόπωρο και πόσο κοντά
μα χούφτα βρόχινο νερό
που δεν σύναξε το χέρι κανενός γιατί κανένας δεν
προσπάθησε

Έχω φθινόπωρα μαζεμένα στις κούτες με τα παιχνίδια μου
αποκεφαλισμένες μινιατούρες ζωής που
επιστρέφουν να πάρουν το δικό μου κεφάλι τις νύχτες
να μην έχω να δω
να μην έχω να πω
να μην έχω να γευτώ
να μην έχω να ακούσω

να μάθω να χρησιμοποιώ χέρια και πόδια

-κορώνα γράμματα-

έφερα τον κόσμο ανάποδα και στάθηκα όρθιος
στο χαλασμό
κορώνα γράμματα κι ήρθε νύχτα
βαρυγκωμώ
τη στάχτη των πραγμάτων σηκώνω σε χορό
όλα βλάπτουν
κάτω από τα λιβάδια σπαρμένα ψέματα
η σκαπάνη που πλησιάζει σκοντάφτει στην αλήθεια
μου έμειναν στη χούφτα οι πέτρες
πόρνες με στριμώνχουν στο γκρεμό
το κόκκινο ποτάμι στερεύει 'κει κάτω αναμάρτητο
χρωστώ την αγιοσύνη μου για το τέλος
που όλα θα κάνουν καλό
με κοιτάζουν άγρυπνα λουλούδια
ο κόσμος ανασυντίθεται στα μάτια τους

αυτό που φοβόμουν

έχω το πάνω χέρι μα δεν είναι δικό μου

-καρτέρι-

άκουσα
τα βήματα τ' ανέμου στο χορτάρι
κι ήθελα να βρω τ' αχνάρια του
Σκύλος μαζί κι αφεντικό
χώνω τη μουσούδα μου στης γης τους λαγόνες
και τινάζω
το σβέρκο μου στους ουρανούς
γαβγίζοντας τον αναπάντεχο θρίαμβο
στ' αφτιά της σκανδάλης
Ποιος αδειάζει τις ριπές στις πλάτες της
πολιτείας;
Οι πληγές χορταριάζουν στους τοίχους κι οι
ένοικοι του κόσμου
εκεί επάνω
γυρεύουν απαντήσεις στα σινιάλα των αέρηδων
Τώρα γαβγίζω μπροστά τους
για τους ανέμους που ξεγλιστρούν απ' τα χέρια τους
Τα μάτια μας
μοιράζονται τις διάτρητες τύψεις μας

-απέναντι-

Κάτω απ' τον ύπνο
η σελήνη ανοίγει το στόμα της
Με τα δόντια της τραβά τα ξέπλεκα μαλλιά
της γυμνής γυναίκας
που αγκαλιάζει το ακάνθινο κορμί μου
με τα υπερωκεάνια πόδια της
Και φτύνω το διάφανο αίμα της
στο
περβόλι με τις φράουλες
το κόκκινο που κρεμάω στο λαιμό μου για να κρυφτούν
τα καταπατημένα μου σωθικά
Μια αυθαίρετη πράξη ζωής
δίχως φως και νερό
γεφυρώνει το χάσμα με το απάτητο "απέναντι"

Ένα μαγιάτικο στεφάνι καταθέτω
στον πρωινό μου καθρέφτη
Η ιδιοτελής μου αγιοσύνη
Η αμαρτία μου η αθώα
πλεγμένες με τα ξεριζωμένα μαλλιά της
αθανασίας

-ανήμερα-

Ανήμερα της σιωπής
πρώτα συλλαμβάνω το τραγούδι του λυκαυγούς
Το μοιρολόι το εσπερινό της απόγειας αύρας έπειτα

Αυτό είναι η νύχτα
Η γυμνή μέρα είναι
που κλαίει τη ματωμένη της εφηβεία
Έρχονται τα παγωμένα κύματα από τ' ανοιχτά
γλύφουν της τα πόδια
απλώνουν το χέρι, αγγίζουν της το γόνα
ικεσία ιδιοτελής για την θερμή στυφή ανάσα της
την ανθρώπινα κρίματα μεταφέρουσα ανήμερα του σκότους.

Ανήμερα της σιωπής
προσποιούμαι πως παρακούω και υπακούω
παρανοϊκές εντολές κουρδισμένου σηματοδότη.
Μα δεν ακούει κανείς;

Αυτό είναι ο ήχος.
Το γυμνό τρένο είναι
που κροταλίζει τα δόντια του
στις σίγουρες ράγες ενός προαναγγελθέντος θανάτου
Μα δεν ακούει κανείς;

Αιματοβαμμένο δειλινό ο μηχανοδηγός
δεν βλέπω καλά
για κασκέτο το φεγγάρι στραβοφορεμένο στη χάση
ή μαραμένος ιβίσκος με την δικαίωση να χάσκει στον ύπερο;

Αυτό είναι το δίκιο.
Το βλέμμα είναι του ποιητή σπόρος που πιάνει
ανήμερα της ποίησης.

-των αισθήσεων-

Γυναίκας μυρωδιά
σε νυχτερινή βάρδια
περιφέρεται στη γέφυρα του κρεβατιού μου
Άπνοια ονείρων
θύελλα ημερολογιακής τέφρας
Δεν ξεχωρίζω τίποτα πέρα απ' τα φτερά της απάτης μου
Βουβές εντολές
στριμώχνονται στην ακυβερνησία του λογισμού μου και
Δεν είναι κανείς να εκτελέσει
το σωτήριο ρεσάλτο στο φουρτουνιασμένο πάτωμα
Στο πλακάκι
με τις μυστικές συντεταγμένες του θαύματος
κάπου στο βαθύτερο σημείο του ύπνου
φυτρώνουν κοράλλια στης αφής μου
την προέκταση
που αχνίζουν ιδρώτα σάρκας γυναικείας

-εφήμερα-

ένα φύλλο ξερό που εγκατέλειψε το σώμα που το έθρεψε
χάρτης ονείρων που οι διαδρομές του έγιναν πικρό χαμόγελο
σε ρυτιδιασμένο απόβραδο

ένα φύλλο ξερό που χορεύει στο φύσημα ενός παιδιού
άνεμος που καβαλικεύει τις οροσειρές των χρόνων και φτάνει ως εδώ
αναστεναγμός ασθενής

σε ένα ξερό φύλλο οι πόθοι μας
μαριονέτα που τρεμοπαίζει δεμένη με φως πάνω στις βλεφαρίδες του
ύπνου
και πηγαινοέρχεται
αναλόγως το πρόσταγμα εκείνου του παιδιού που ξεφυσά,
παιχνιδίζοντας ακόμα και με τα όνειρα
που χάραξε σε ένα πράσινο φύλλο που ξεράθηκε

Τόσα εφήμερα Φθινόπωρα
χάρτες ακατάληπτων εφήμερων ονείρων σέπονται και εκείνο το φύσημα
μόνο τη σαπίλα αναταράσσει

-ημερολόγιο νυκτός-

Γονατίζω στα πόδια
της νύχτας
τη θλιμμένη της γάμπα ψηλαφίζει ένα επιφώνημα επιθυμίας
ερωτικής

Προσπαθώ να κοιτάξω
κάτω από το βελούδινο σκοτάδι που
δεν γδύθηκε ποτέ της, ακόμα και στις κάμαρες
που ανταλλάξαμε τις ανάσες μας
με επιφωνήματα απόλαυσης
ερωτικής

Οι προθέσεις μου ξεχειλίζουν στο ανάσκελο φεγγάρι και στάζουν
βροχή πάνω στα παντελόνια που κρέμασα στο παραβάν της ποίησης
Οι δισταγμοί μου βηματίζουν τυφλά στα απόκρυφα της νύχτας κι ένας
επίορκος σκύλος αλυχτώντας προδίδει
το μυστικό της
επιφώνημα πόνου
ερωτικού

κι εκείνη συστέλλεται και τρυπώνει στην κόρη των ματιών μου για να
γεννήσει το φως

Θα καταφέρω να δω κάτω απ' το φόρεμά της
μα η νύχτα δε θα 'ναι εκεί

-νυχθημερόν-

Ο τριγμός της ξύλινης πόρτας
κι όμως αυτό το σαράκι τρέφεται με δευτερόλεπτα
Ο τριγμός της σιδερένιας σιωπής
κι όμως αυτό το σαράκι τρέφεται με σκουριά

Η συνήχησή τους
ένα ματζόρε που δεν άκουσε ποτέ κανένας μας
Παγιδευμένοι στην ψευδαίσθηση πως εύκολα μπορεί κανείς να
σκοτώσει ένα τόσο δα
σαράκι...

-γεύση λειψή-

Το πέλαγο που με διάλεξε

Θάλασσες σεντόνια στριμώνονται σε ναυάγια
υπερπόντιων ταξιδιών που δε βγήκαν ποτέ απ' το παράθυρο
Βουίζουν τ' αφτιά του κρεβατιού
καθώς αποσυμπιέζουν ωκεάνια όνειρα
Η Ατλαντίδα γλίστρησε απ' την τσέπη μου
Ένα σύμπλεγμα δακτυλικών αποτυπωμάτων τη μαγαρίζει
Έχω ένα γυαλί που ξετρυπώνει αστέρια ορφανά Ξεπεσμένους κόσμους

Στην επιστροφή της πάντα αδειανή η απόχη
Πρωινού Ξυπνήματος γεύση λειψή

-η κλωστή-

Μια κλωστή στριγκλίζει γλύφοντας τον
αέρα
Ο αντίλαλος δίνει τα ρέστα σε
πόνο
Οι πιο σπουδαίες αγοραπωλησίες γίνονται μπροστά σε
βιτρίνες ανέγγιχτων ονείρων
Εμπορεύματα που αστράφτουν το χαμόγελό τους
στον ήλιο
Τη λύπη τους κατακυλούν στον κόρφο τους
Αχρησιμοποίητα σαπούνια αφρίζουν απ' τη
ζήλια τους
Βρώμικα χάρδια δραπετεύουν καβάλα σε ιπτάμενα
χαρτονομίσματα και
ταξιδεύουν δίχως να σκέφτονται
επιστροφή
Ακόμα κι όταν επιστρέψουν θα κάνουν πως
δεν ξέρουν

Έδωσα ένα κομμάτι στρώμα χωρίς
προφανές αντίτιμο
Ούτε τα πόδια μου έφταναν ως εκεί
ούτε η αγρύπνια μου βρήκε ποτέ απάγκιο
Άκουσα πως οι αγοραστής έφτιαξαν μια
αποθήκη ονείρων

Τώρα που πήρα μπόι
τα ποδάρια μου περισσεύουν κι η μετέωρη πατούσα μου ανεμίζει την
αγρύπνια
ανακατεύοντας το σκοτάδι με ημέρα

-αιφνιδιασμός-

Από μια χαραμάδα τρυπώνουν
πνοές εωθινές
στη γυαλιστερή νυχτικιά σου και κυλούν προς
την Αθανασία λίμνη
περνώντας μέσα από ανατριχίλες ανεξερεύνητες και
υποδόρια κοιτάσματα ηδονών
Τα δάχτυλα του ήλιου στην πλάτη σου
Ξημερώνουν τα ανομολόγητα ρίγη σου
και τα απολιθώνουν
στο παγωμένο βλέμμα που απόμεινε στον καθρέφτη
ας παραμέρισες έντρομη να του κρυφτείς

-ιδιοτέλεια-

τα παλιά κρεβάτια συμπαθώ
περισσότερο
Μια κουβέρτα σκεπάζει τις διαμελισμένες τους
νύχτες
Πιο κάτω ένα σεντόνι κλείνει τα στόματα
πνίγει τις κραυγές
ήχους που πήρε μαζί του το στρώμα
για πάντα

Το ξύλο τους ποτισμένο αίματα καυτά
υγρά χνώτα
Στην πλάτη τους
μαρμαρωμένα συμπλέγματα ωρών που στη ζυγαριά γίνονται
χρόνια

Είναι φορές που τα 'χω δει να τους κόβονται τα πόδια
κι αν το μπορούσα
θα τους έδινα τα δικά μου
όταν
οι τριγμοί που ψιθυρίζουν στον πόνο τους
φανερώνουν μυστικά
ανθρώπων ανομολόγητα

Λησμονημένα κρεβάτια συμπαθώ
τα καλοπιάνω με αγκαλιές μη με προδώσουν

-πελάτης-

Δίψασα
με όλη μου τη δύναμη
ήρθαν εμποράκοι από τις πίσω σελίδες
με τα χέρια στα πηγάρια των πανταλονιών τους
ανακατεύοντας την τράπουλα
κάτω από το τραπέζι
Αδέξια κολλημένο σε μέτωπα θεών
ένα δυσανάγνωστο αντίτιμο
Σ' ένα βαζάκι καραμέλες είναι τα ρέστα
ενός ολοκαυτώματος
Η γεύση της φωτιάς
Φοβάμαι πως αγόρασα μέχρι πνιγμού
Ένα μάτσο οπισθόφυλλα
σφουγγίζουν τη λύτρωση για δικό τους λογαριασμό
Το χαρτί που κερδίζει θα 'ναι στεγνό
και σηκώνοντάς το
θα 'χω ξεχάσει πως είναι να διψάει κανείς

-κατακόρυφο-

Προχωρούσαμε πάνω στην παραλία με τα χέρια
Μοιράζαμε το χάνδι μας σε χιλιάδες κόκκους άμμου
Τα πόδια μας έγραφαν έναν χορό στον ουρανό
δίχως ρίμα και μέτρο
Κι όπως μας κατέβαινε το αίμα στο κεφάλι
τα όνειρά μας σκαρφάλωσαν στις πατούσες
Δεν είμαστε ξυπόλυτοι πια
μα τα παιδικά νούμερα μας στενεύουν αφόρητα
Ένα φιλί μας
θα δώσει ζωή στην άμμο
μα θα πρέπει να σπάσουμε τα μούτρα μας

-ασκήσεις ιχνογραφίας-

Ένα σμάρι πουλιά χιμάει στα μολυβένια σύννεφα
φυσώντας τα να παραμερίσουν
Περνά η άνοιξη τώρα
σημαδεμένη με φράουλες η ποδιά της
μπαλώματα περβόλια ανασαίνουν το κορμί της
Πέρασε και το δεξ
Απ το ξεκούμπωτο πουκάμισο ξεκινά η ανηφόρα
της παραδείσου
Απ τον ξεσκέπαστο ώμο της ξεκινά η κόλαση
της κατηφόρας
Είναι η άνοιξη
κι είσαι ο χειμώνας που δε λέει να φύγει
Είσαι ο χειμώνας
κι είναι η άνοιξη που δε λέει τίποτα
Αυτή σ' ένα μπλοκ ιχνογραφίας ματώνει απογέματα κι εσύ
γκρινιάζεις που δεν έμειναν σελίδες κενές να χωρέσει
η σκιά σου

-αναβολή-

Ετοιμάζω το σάλτο μου στη σχεδία
Αρμύρα
Γάλα του ουρανού
Το φυλαχτό της γης που μοσχοβολά αλιφασκιά και
δεντρολίβανο
Ένα κομμάτι ψωμί για τους πνιγμένους
Μια στάλα κρασί για το ξερόνησο του δακρυπέλαγου
Οι Κυριακές στο Κον Τίκι ευαγγελίζονται τους θανάτους που
επιπλέουν μέχρι να μεταλάβουν το φως οι οφθαλμοί
Ένας κοντός ψαλμός με παιδεύει
από παιδί
πριν το αλληλούια τα κουπιά ξεσκαρμίζουν από τους ώμους
τα πανιά ξεσκεπάζουν το στέρνο
Μεγάλωσα
Τα ταξίδια απλώνουν τα κλαδιά τους να κουρνιαίνουν
τα όνειρα
Οι πληγές στα γόνατα επουλώθηκαν
στού ποτέ τα ακρωτήρια σκοντάφτει μονάχα ο Γαρμπής

-αδιάφορο-

περιουσία σε ιώδη απόχρωση
Χαρτονομίσματα χρόνου φυλαγμένα καλά για μια
δύσκολη περίσταση

Στο σπασμένο κρεβάτι της κούκλας κάτω απ τη μαξιλαροθήκη
με τη μυρωδιά της Παρασκευής πίσω απ τ αφτί
Όλα τα ακούν τα μαξιλάρια
Οι κούκλες το ξέρουν τα κορίτσια όχι
Γριές πια θα το μάθουν
που θα χει άλλη γεύση το δάκρυ τους

Στην κατσαρόλα της μάνας με δυο πιρουνιές φιλιά
και το καπάκι της ξεχασμένο στο φωτοστέφανο που χει
ένα διακόπτη
μόνο για ν ανάβει

Σε στεφάνια μαγιάτικα
που χωράνε κάμπους ολόκληρους γι αυτό
δεν πλέχτηκαν ακόμα

Σε αποσίγαρα που ρούφηξαν το κραγιόν
κι έγιναν φτερωτοί θεοί τσέπης

Σε σύννεφα καπνού που πήραν σήματα ζωής στην πλάτη τους
κι έγιναν βροχή για να πεθάνουν αναγνωρίζοντας την ήττα τους

Σε πεταμένα περιτυλίγματα που τους έμεινε
η ζεστασιά της σοκολάτας για τα άστεγα βλέμματα

"Είναι πλαστά κύριε"

"Η περιουσία μιας ζωής δεν ανταλλάσσεται ούτε καν
με ένα αδιάφορο ποίημα λοιπόν;"

είπε ο ποιητής και άλλαξε κανάλι για να δει τη ζωή του
να μπαίνει σε πορτοφόλια

-η γιορτή-

Θα μου χαρίσεις αυτόν το χορό;
Είναι πλεγμένες από καπνό γιρλάντες στο φως
υλικό νυχτερινής ικεσίας
Στα γόνατά μου αναπνέει το πάτωμα με ανάσα βαθιά
ο βρυχηθμός του αναβλύζει απ' τα μάτια
-σε δάκρυ όχι-
ένα ανεπαίσθητο τρεμούλιασμα είναι
κι όλο σφίγγω τα δόντια
να ακούσω την απάντησή σου στον τριγμό τους
Είναι ναι
Γιατί δεν μπορεί να είναι όχι

Γεύση στυφή
το σμάλτο της άρνησής σου
Ένα ξύλο ακόμα στο τζάκι
ίσως ο επόμενος χορός είναι δικός μου
θα πρέπει να είναι ναι
γιατί δε θα μπορεί να είναι όχι

τα δάχτυλά μου αφήνουν στο γόνατό σου τη
σκόνη απ' τα φτερά τους
ένα απαλό ποίημα που δε θα κάνεις το λάθος ν' ακουμπήσεις
γιατί απλά θα χαθεί

Αυτό ήταν όλο
οι τοίχοι αφομοιώνουν τις γιρλάντες
στο δέρμα σου κεντημένη μια χορευτική φιγούρα στο ρυθμό που
όρισες

Ήταν Όχι
για να μπορέσει να γίνει Ναι

-θαμώνες-

κανείς δε φοβάται τη βροχή εδώ μέσα
έχουν τα μαχαίρια στα θηκάρια τους
διψασμένοι για αίμα
οι λερωμένες λεπίδες στάζουν σύννεφα κι
αστράφτουν κάπου-κάπου στα βλέμματα των άλλων
Της νύχτας ο βραχνάς θαμμένος στους ντελβέδες φυτρώνει
για να καρπίσει άγουρα μεσημέρια
Ανακατεύονται οι ζωές σε κάθε ζαριά
νυχτώνει κάτω από τα πούλια
κι όσοι ψάχνουν για αστέρια κλείνουν τα μάτια τους

Έχει άλλη γεύση ο καφές
οι κουβέντες γιγαντώνονται
σε παίρνουν απ' το χέρι
και σε σπρώχνουν σα σαΐτα προς το ταβάνι
Σιωπή
Μπαίνει ο θεός στο καφενείο
στάζει τσίπουρο στις πληγές του κι ακουμπά καπνό
πάνω τους
Μια πληγή μεθυσμένη συγχωρά
Η λησμονιά του καπνού είναι σοφότερη
κι όλοι αρχίζουν να μιλούν
έτσι που να μη ξεχωρίζουν οι κουβέντες μεταξύ τους
να νομίζεις πως τρίζουν τα ντουβάρια
κι έπειτα γελάνε
κλαίνε

"Είδα το δάκρυ των τοίχων να στάζει στα κεφάλια μας"
Σιωπή
Οι άλλοι ξέρουν
πως την καλύτερη συντροφιά την κάνουν οι σκέψεις τους
στα ξύλα που καίγονται στο τζάκι
Θα τον αφήσουν να μεταλάβει
κι έπειτα να μαστορέψει στη ζαριά του την ιστορία που δεν είπε
ποτέ σε κανέναν

-ο Τζο το βαγόνι-

Δε γνώριζε κανείς για το φόνο
το τελευταίο βαγόνι το έλεγαν Τζο
όση βρωμιά κουβαλούσε στην κοιλιά του
τόση συμπάθεια του είχα
Έβρεχε
γλιστρούσε το κορμί του σε χάρδια φθινοπωρινά
δεν ήταν εκεί ο ήλιος να στεγνώνει το χρόνο
Από την πόλη στον κάμπο 17 λεπτά δαμάζοντας το φίδι
στο δέκατο έκτο λεπτό κατέβασα τα παπούτσια μου να συνηθίσουν
τη λάσπη
κι όμως δεν ήρθαν να με βρουν παρά μόνο τα κορδόνια
όταν φτάσαμε
Έχω να δέσω και να δεθώ το λοιπόν
πριν σημάνει επιστροφή
Πίσω στην πόλη γδαρμένα όνειρα στο ποδόμακτρο
του σταθμού
Ούτε ο Τζο συνήθισε τη λάσπη μα είναι ο μόνος που
γνωρίζει

-tea time (η απάντηση)-

εν πλω
τι να διαιρέσω τη θάλασσα;
το πηλίκο στο κανατάκι
στα ψέματα δωρίζω σε πελαγίσιες αγκαλιές το υπόλοιπο
γαλάζια χαρτόνια
τα λέω χάρτες
εδώ ο ωκεανός εκεί τα πόδια μου

κάτι με κρατά δεμένο απ' το ένα
βιασύνη στο άλλο
στέκομαι

και θέλω πιτσιρικάς να πω
με τη βεβαιότητα του αποτελέσματος

δεν έχω φωνή για την περίσταση
λυγμούς μονάχα
που έσταξαν σε κόμπους απ' την τσαγιέρα στο τραπέζι
σε ποια λύση οδηγούμαι
το παιδί χάθηκε στη ζέστη του φλιτζανιού
στην αρμύρα του ταξιδιού απάντησα
πατρίδες
εν πλω
ξεβάφουν στ' αλήθεια

-στην αρχή-

Σεπτέμβρηδες
Πρώτη μέρα στο σχολειό
Ένα ματαιωμένο δάκρυ έσπεια με τα χέρια μου
στα βότσαλα
για να χαθεί στην πολυκοσμία
με την βεβαιότητα πως θα πιάσει ο σπόρος
θα γίνει πεταλούδα
πριν προλάβει και το πετάξει στη θάλασσα κανένα αγόρι
απ' αυτά που ξαπλώνουν στους αφρούς
των κυμάτων
και σημαδεύουν το γυμνό κορμί που αναδύεται
απλώνοντάς τους
τα χέρια

Λοιπόν αυτή την πεταλούδα τη συνάντησα
Παραβγαίνουμε στο τρέξιμο και φτάνω πάντα πρώτος
Όπως τα 'χουμε συμφωνήσει
με μια ανάσα περνώ τη μεγάλη λεωφόρο
ακουμπώ την ποίηση και
επιστρέφω στην εκκίνηση

Καμιά φορά θα προτιμούσα να πετάω όπως αυτή
να δω κι εγώ ποιο δίχτυ την αγκαλιάζει
στη λουλουδένια καγκελόπορτα και δε
γυρίζει ποτέ πίσω

-ντουμπλ φας-

Είπε

να φορέσει το γέλιο του απ' την ανάποδη
να φαίνονται οι ραφές της λύπης του
κι η φόδρα της δίψας του να φανεί. Η λύπη..
Κι η δίψα.. Η μια κρατά την άλλη κι
οι δυο μαζί στο χείλος της λίμνης ισορροπούν
Η μια προσπαθώντας να δει τον εαυτό της στο νερό κι
άλλη να πιει

Οι κλωστές τεντώνονται σαν παράσιτα που κλέβουν των σπαρτών
τους χυμούς.

Είπε

να φορέσει το γέλιο του απ' την ανάποδη, μα δεν
έγινε και τίποτα τελικά. Σαν να 'ταν όψη
φορεμένο
σκέπασε τον παφλασμό της περίτεχνης συρραφής
στα νερά της αχαρτογράφητης θάλασσας που κουβαλά και τον πνίγει..
Και δε φάνηκε τίποτα.. Δε φαίνεται
τίποτα!

-με ανιδιοτέλεια-

μ' αρέσουν τα μολύβια
κάπως υπερήφανα φαίνονται στην κούπα του γραφείου
κάπου να φτάσουν προσπαθούν
πίνουν απ' τον πάτο την αγωνία του ποιητή και μια ιδέα
ευαισθησίας που τα ανθίζει.
Εκπέμπουν στον αέρα του δωματίου λέξεις που δεν γράφτηκαν ακόμα
με σήμα ραδιοφωνικό που θαλασσοδέρνεται
στην μπάντα των βραχέων κυμάτων ενός πελάγου ανώνυμου.

Κάποιες σφηνώνουν στους πόρους των τοίχων μέχρι κι αυτοί
να μη χωρούν άλλο-
σφουγγάρια που ξεχειλίζουν φουσκωμένα και ιδρώνουν το περίσσευμα
των χρόνων στις μουχλιασμένες γωνίες τους.
Κάποιες σωριάζονται νεκρές,
σε πένθιμες λευκές σελίδες, χτυπημένες από αδίστακτο χέρι
που τις συνέλαβε άθελά του στην προσπάθεια
να καθαρίσει τον αρρωστημένο αέρα.

Λέω πως μ' αρέσουν τα μολύβια
ίσως όχι τόσο για το υπερήφανο ανάστημά τους τελικά, μα
περισσότερο για το άλλοθι που μου προσφέρουν με ανιδιοτέλεια όταν
κατηγορούμαι ως αυταπατεώνας κατά συρροή

-Σεπτέμβρης-

Αδύναμοι τρυγητές
τα μπράτσα της απελπισίας μου
κρατούν δυο αδειανά κοφίνια που βρωμάνε σοδειά περυσινή,
ξινίλα ποτισμένα απ' το χυμό του παρολίγον
ποιήματος

Πέλματα μουστωμένα συνθλίβουν φαιούς καρπούς που σέρονται
αδέσποτοι στα χώματα της Σεπτεμβριάτικης βροχής
Κρασί νερωμένο -λεν- για ημίθεους, λάσπη -λέω- για να χτίσω
τις ρωγμές που στάζουν την από μέσα μου μέθη στις νύχτες των άλλων.

Το τελευταίο τσαμπί
κρέμεται στ' αφτί που ακούει το βουητό της γαρμπινής φουρτούνας. Έχω
αγαπήσει
κάτι Σεπτέμβρηδες που όλο το χρόνο γυρεύουν τον κόμπο
ψηλαφίζοντάς μου το κορμί
και μόλις τον βρουν με κερνούν μαβιά πρωτοβρόχια Γεμίζουν τα κοφίνια
με τα ίδια, κάθε χρόνο, παρολίγον ποιήματα.

-τετρασέλιδο-

Σελίδα δεύτερη

ταξιδεύω καβάλα στα δάχτυλά μου

ένα πλήθος από ρίγη ταπεινώνει την αφηνιασμένη αφή μου

στην πρώτη άγνωστη λέξη

Αυτή που κυνηγημένη από τα λεξικά

γαβγίζει αδέσποτη στις αυλές της αγρύπνιας μου

ζευγαρώνει αδιάντροπα με τη νυχτερινή στίξη του ουρανού

κι έπειτα γεννοβολά τα τυφλά της παιδιά πνιγμένη στους κόκκινους
ιβίσκους

που μελάνι αδέκαστο ζωγραφίζει ερήμην

Σελίδα τρίτη

η λευκότητα που περιπαίζει την εξουσία της ήβης μου

στήνει καρτέρι πίσω απ' αόρατα ερωτηματικά

Λεκέδες ζωής και θανάτου στο χαρτί και στα δάχτυλα

Στην τέταρτη σελίδα γεννιέται ο ποιητής και πεθαίνει

στο εξώφυλλο με το επισημημένο του λήμμα υπό μάλης.

-Γυναίκα (νύχτα)-

Με έναν κουβά θάλασσα
ξεπλένω τον ιδρώτα της νύχτας απ το
κατάστρωμα
Ξημερώνει ανάποδα
Το πιο βαθύ αμπάρι βαστάει την τιμονιέρα του ύπνου
Μπρούμυτα στο ταβάνι
στο στρώμα ανάσκελα
Κι οι πόλεις του κόσμου μπρούμυτα στο σκοτάδι
Δρόμοι παράλληλοι που ερωτεύονται με το φως της
ημέρας και
συναντιώνονται σε μυστικά σταυροδρόμια τις νύχτες
Ένας
ποιητής με παίρνει απ το χέρι και
μ' ένα λευκό χαμόγελο
γάλα απ της νύχτας τα βυζιά
μου λέει
"πάμε να σου δείξω"

Δε θα του πω
πως όταν κοιμάμαι με τη ντουλάπα ανοιχτή
ένα ζευγάρι μαύρες γόβες
που απόκτησα πληρώνοντας ένα πουγκί ύπνου
μου μαρτυρά τα πάθη των δρόμων που τέμνονται
στις σόλες τους

-ανάστροφο-

Κάτω απ' το κρεβάτι
έχει συστήσει εγκληματικές νύχτες
στο διάκενο μεταξύ ουρανού και θανάτου
λουφάζει
όσο για να χωρέσει η σωτηρία του

βρέθηκαν καρφωμένες οι τάβλες στην πλάτη του
σανίδες σωτηρίας
επιπλέει
και λέει
πνίγεσαι μου λέει
και νομίζω πως τα ελατήρια του στρώματος βουίζουν
όνειρα

-πείνα-

αδέσποτα λόγια γαβγίζουν σε μελλούμενους σεισμούς
ποιήματα οικόσιτα κουρνιάζουν σε παρελθόντες χρόνους
όλοι πρέπει να χορτάσουν
τώρα

αέρας ξεσκίζει τη σάρκα μου

ISBN: 978-960-93-4123-3

νέο *Flipping book*

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς:7